

fer, vilde jeg ønske, at han havde taget dem alle og havde læst dem tilbunds netop denne Sag angaaende; thi saa troer jeg, at han havde kjendt dem nøiere, end det synes, at han gjør. Jeg har nemlig altid fremhævet, at den Gang Bærnepligtloven blev til, var det en almindelig Anerkjendelse, at Bærnepligtloven vilde staae som et tungt og usikkert Bogstav, naar den ikke stod overfor Bestemmelser angaaende Anvendelsen af den, og derfor staaer der i Bærnepligtloven, at Armeepleanen skal afgjøre de og de Spørgsmaal. Dermed kan man ikke have meent, og det meentes fra ingen Side dengang, en Armeeplean, som skulde kunne roffes af enhver Minister, ikke engang af en kongelig Resolution. Dengang forstod man derved, at det var en Sag paa Tro og Love, som stillede den da bestaaende Armeeplean hen som en Lov, indtil en anden Lov kom og afløste den, og det var antaget saaledes paa Tro og Love mellem Ministeriet og den lovgivende Forsamling dengang. Senere, hver Gang man har forsøgt at forandre i Armeepleanen, er det netop det samme Raisonnement, jeg har brugt. Jeg har sagt: Læg vel Mærke til, at Betydningen af vor hele nærværende Lovgivning hører op at være Noget, at være en Sandhed, naar man tager den Slutsteen bort, som den støtter sig til; kom derfor med Forslag til en ny Armeeorganisationsplan, kom med Forslag til nye Lovbestemmelser. Hvad Indqvarteringen angaaer, saa har den i sin Tid været Gjenstand for Lovgivningsarbejder i et vist Omraade. Hvad Forskjel der iøvrigt er mellem de Aar, da Krigen afbrød, saa at sige, al Mulighed af at holde strengt paa visse Lovgivningsbestemmelser Militærvæsenet angaaende, Overgangaarene, hvor man beholder lidt af det Ene og lidt af det Andet, og endelig mellem Fredsaarene, hvor man uden mindste Vanskelighed med Undtagelse af Pengespørgsmaal, kan ordne sig saa temmelig i Henhold til Loven, vil vist Enhver erkjende. I Krigstid kan man unddrage sig Fredsbestemmelser, og Planen indeholder Udtalelser om og Anthyndinger af, at der er eller kan komme andre særlige Bestemmelser for Krigstilfælde; i Overgangstiden

lemper man sig fra det Ene til det Andet, og i den endelige Fred maa man vide, hvad God man har at staae paa; det troer jeg er Noget, som Enhver vil erkjende. Naar det ærede Medlem udtaler, at det var Skade, og beklager, at Indqvarteringsvæsenet ikke ligger under Monarchiets Forsatning, men derimod under Landsdelenes, saa er jeg nu ved disse Udtalelser kommen til at erkjende, hvor klogt vi have gjort ved at holde det der, hvor det er. Det vilde have kostet os mange Penge, naar den Art Selvraadighed, som man synes her at ville opstille som Regel, skulde have gjort sig gjældende; i det Tilfælde er det godt, at det ikke er saa. Naar saa det ærede Medlem siger: Vi skulle have Enighed imellem Landsdelen Holsteen, Landsdelen Lauenborg, Landsdelen Slesvig og Landsdelen Danmark, for at staae en Indqvarteringslov, saa siger jeg: Det behøve vi ikke; vi kunne godt nøies hver med sin Lov; Indqvarteringen bliver da i de forskjellige Landsdele foretagen efter den for hver især gjældende Lov. Paa den Maade vil Sagen meget godt kunne udføres, og den Vanskelighed, som maatte ligge i Uoverensstemmelsen mellem Indqvarteringslovene for de enkelte Landsdele, vil man godt kunne finde Rede i, naar man kun ikke egenmægtig vil flytte Tropperne, saa til et, saa til et andet Sted. Jeg kan, som sagt, kun glæde mig over, at det er blevet saaledes, som det er. Det, jeg her har bragt paa Bane, det er, at jeg har henledet Indenrigsministerens Opmærksomhed paa, hvorledes det er hans Pligt at finde idetmindste Noget, der som Lov deler Landsdelen Danmark og Monarchiet imellem, denne Sag betræffende; der maa være Noget, det kan ikke være muligt andet, som ingen Resolution, ikke engang en kongelig Resolution kan forandre. Det kan blive tvivlsomt, naar der fra Kongen og Rigsraadet i Forening kom en Lovgivning, som sagde, at Troppesflyttelsen skal forandres paa den og den Maade, om saa ikke det var en Lov af samme Art som den, der siger: Kongerigets Bidrag skal være saa og saa store, og altsaa maatte erexveres; men, indtil der er en saadan Lov, holder jeg mig overbevist om, at enhver Indsriden af Krigsministeren absolut, og selv efter en kongelig Resolution, ikke er